

S druhé strany právem usoudil odvolací soud, že i žalobce nedbal obvyklé pozornosti, protože při náležité opatrnosti byl by mohl jednak výstražné znamení slyšeti, ale zvláště by byl mohl automobil na takovou vzdálenost viděti, aby byl buď včas přešel nebo zůstal stát. Nebylo by bývalo možno, aby byl zachycen automobilem již po dvou až třech krocích do jízdni dráhy, z čehož nutno souditi, že v době sestupu žalobcova do jízdni dráhy byl automobil již v těsné blízkosti.

Právní posouzení věci soudem odvolacím jest v obou směrech bezvadné.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 23. února 1926 čj. Rv I 1759/25. Dr. Grešl.

Podle § 830 obč. zák. i ustálené judikatury mohou býti činěny proti žalobě na rozdělení spoluvlastnictví jen námitky, které jsou rázu přechodného. Přinesla-li manželka věno v penězích a peněz těch bylo použito k zakoupení domku společného, nelze domek ten pokládati za věno. Prodeji není na závadu simultanní zavazení nemovitostí ani bytová krise, která je stavem trvalým. Ztráta bytu jest jen subjektivní škodou rázu trvalého.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Dovolání žalovaného uplatňuje dovolací důvody čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s. a není odůvodněno.

Oba dva předchozí soudy použily v tomto případě správně ustanovení § 830 obč. zák. Podle tohoto zákonného ustanovení (slovo »odklad«) a ustálené judikatury mohou býti činěny proti žalobě na rozdělení spoluvlastnictví jen námitky, které jsou přechodného rázu, ať již brání se odpůrce nevčasností žaloby nebo hrozící škodou, neb jinak nemohlo by po případě oprávnění § 830 obč. zák. býti vůbec užito.

Žalovaný především namítl, že žalobkyně nemůže žádati rozdělení spoluvlastnictví, poněvadž peněz přinesených jí jako věno bylo jím použito k zakoupení domku č. 328 a pozemků č. kat. 373/3 v M., které se mají rozdělit, a že jde proto vlastně o žalobkynino věno. Takto tvrdil žalovaný, že žalobkyně má povinnost, po určitou dobu, t. j. až do vrácení věna, které po případě nastane nyní ve sporu o rozvod mezi nimi zahájeném, ve spoluvlastnickém poměru s ním setrvati. Správně však poukázal odvolací soud k tomu, že žalovaný tvrdil sám výslovně, že žalobkyně přinesla věno v penězích, a jest tedy použití jeho

již jenom věci správy tohoto jmění, věc však za peníze tyto koupená není věnem žalobkyně. Může proto žalobkyně kdykoliv žádati rozdělení společné věci, po případě její prodej dražbou, nemajíc povinnosti k setrvání ve společenství. Tvrdí-li nyní žalovaný v dovolání, že otec žalobkyně poskytl žalobkyni »jménem věna peníze k zakoupení polovice domu«, jest to novota, ke které podle § 482 a 513 c. ř. s. nelze přihlížeti, která ale ostatně též na věci nic nemění, ježto pořád věnem dány peníze. Nebylo proto potřebí, aby o otázce věna byl připuštěn důkaz notářským spisem ze dne 16. listopadu 1922, pokud se týče spisy Ck VII. a 766/24 zemsk. civil. soudu v Praze, a není zde ani dovolacího důvodu č. 2 § 503 c. ř. s. pro jejich neprovedení.

Pokud jde o nevhodnost žaloby, opakuje žalovaný docela všeobecně poukaz na to, co již dříve uvedl, výslovně pak zabývá se jenom možností, že ceny nemovitostí v budoucnosti se zvýší a že prodej domku přiči se úmyslu, s nímž byl kupován, totiž aby v něm bylo bydleno. Již odvolací soud poukázal správně na to, že simultanní zavazení nemovitostí, které jest prodati, není prodeji na závadu, a dovolatel nesnaží se ani tento názor vyvrátiti. Sám uznává v dovolání, že ceny nemovitostí jsou celkem stabilisovány, a tím jest také již řečeno, že z prodeje domku nehrozí mu nyní žádná škoda. I kdyby bylo pravda, že domek byl koupen jenom k účelu obydlení, nemělo by to v tomto případě žádného významu, ježto pro žalobkyni, která bydlí od žalovaného odděleně, právě tento účel přestal nyní míti cenu a může žádati, aby domek byl prodán. Že by šlo o spekulacní prodej, nelze vůbec podle spisů tvrditi, ostatně ani ten by nebyl závadou, nemá-li žalovaný důvodů odkladu v § 830 obč. zák. vytčených.

Dále opakuje žalovaný námitku, že za bytové krise bude mu prodejem domku způsobena škoda. Správně však dovedl odvolací soud, že bytová krise je stavem trvalým a že z tohoto důvodu nemůže býti prodej domku odkládán, a dovolací soud úplně se k tomuto názoru odvolacího soudu připojuje, nemáje příčiny, aby od stálé judikatury v této příčině se odchýlil. Nebylo proto ani potřebí, aby odvolací soud prováděl důkaz výslechem svědka K., po případě výslechem stran o bytové nouzi v M., kterou dovolací soud uznává. Ani zde tedy není dovolacího důvodu čís. 2 § 503 c. ř. s.

Pokud opakuje žalovaný námitku, že s prodejem domku mohlo by býti sečkáno, až dojde mezi žalovaným a žalobkyní k rozluce manželství, a kdy se sám přičiní, aby se z okolí K.

vystěhoval, a že pak sám bude naléhati na rozdělení a prodej domku, nemůže býti se správného hlediska ani k tomuto tvrzení přihlíženo, ježto takto záviselo by rozdělení společných nemovitostí, pokud se týče jejich podej, na vůli žalovaného a žalobkyně nemohla by použití práva jí § 830 obč. zák. zaručeného, jsou úplně vydána libovůli žalovaného, kdy se mu zachce z M. se vystěhovati.

Námítka, že žalovanému děje se škoda v každém případě prodejem domku, poněvadž byt má pro něho zvláštní zvýšenou cenu, neboť zaručuje se mu možnost bydlení v klidu a stavu přiměřeně, což mu nebude nahrazeno při prodeji, při němž lze obdržeti jen obecnou cenu, nebyla u prvního soudu učiněna a nelze k ní podle § 482, 513 a 504 odst 2 c. ř. s. jako k novotě přihlížeti. Měl-li žalovaný zde na mysli, že za bytové nouze bude zbaven bytu ve svém vlastním domě, jde tu o osobní výhodu, která podle § 830 obč. zák. jakožto subjektivní škoda trvalého rázu, která ho postihne prodejem domu v každé době, nemůže míti významu.

Dovolává-li se konečně žalovaný pro sebe analogického použití rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. dubna 1920 Rv I 160/20 (sb. n. s. c. čís. 495) přehlíží právě, že v tomto případě šlo o rozdělení zemědělské usedlosti a o dočasnou újmu, kdežto u něho jde o újmu trvalou, která s hlediska § 830 obč. zák. nemá významu.

Jest proto i dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. neodůvodněn a dovolání bylo zamítnouti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 25. února 1926 čj. Rv I 2140/25. Dr. Grešl.

Předpis § 31, odst. 1 čís. 3 zákona o ochraně nájemníků ze dne 26. III. 1925 č. 48 Sb. z. a n., vylučující z ochrany zákonné domy a objekty ve vlastnictví nebo správě státu, má na zřeteli jen nájemní poměr mezi vlastníky domů tam jmenovanými a jejich nájemníky, nikoli i podnájemní poměr mezi nájemníky a jejich podnájemníky. — Podány-li proti výpovědi z bytu námítka z toho důvodu, že nájemní (podnájemní) poměr spadá pod zákon o ochraně nájemníků, a soud uzná námítka ty správnými, rozsudkem prohlásí výpověď za zrušenu (§ 572 c. ř. s.), není rozsudek zmatečným podle §u 477 č. 6 c. ř. s.

V domě patřícím státu (v domě starém) bydlela E. K-ová